

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2021

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Handhaving	3
Omgevingsrecht	4
Wabo	4
8.40- en 8.42-AMvB's	7
Natuurbescherming	7
Waterwet	9
Ziekte en arbeidsongeschiktheid	9
Bijstand	9
Sociale zekerheid overig	10
TOZO, NOW, TOFA	10
Bestuursrecht overig	12
AVG	12
Gemeentewet	15
Vreemdelingenrecht	16
Regulier	16
Asiel	18
Procesrecht	19

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook – direct en / of indirect – ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2021, 228

Voorzieningenrechter Rechtbank Rotterdam, 19-03-2021, ROT 21/230 en ROT 21/229

Autoriteit Consument en Markt (hierna: ACM), verweerster.

Awb 1:3 lid 1, 6:3

BESLUIT. VOORBEREIDINGSHANDELING. I.c. wordt geoordeeld dat PostNL, gelet op de onomkeerbaarheid van de voorgenomen voorbereidingshandeling, los van de uitkomst van het bezwaar tegen het stopzettingsbesluit, rechtstreeks in haar belang wordt getroffen door de voorgenomen feitelijke terinzagelegging van de samenvatting. Het is dan ook wenselijk dat bestuursrechtelijke rechtsbescherming open staat tegen deze procedurele beslissing van de ACM tot inzage van de samenvatting. Verwijzing naar de uitspraak van de rechtbank Gelderland van 11 juli 2017 ([ECLI:NL:2017:3500](https://ecli.nl:2017:3500)).

[ECLI:NL:RBROT:2021:2274](https://ecli.nl:RBROT:2021:2274)

JnB 2021, 229

MK CBb, 26-02-2021 (publ. 22-03-2021), 20/940

minister van Economische Zaken en Klimaat, verweerder.

Awb 2:14 lid 1

ELEKTRONISCH VERKEER. I.c. is door verzending per e-mail het besluit niet op de voorgeschreven wijze bekendgemaakt. Vastgesteld wordt dat appellante noodgedwongen haar e-mailadres heeft moeten invullen op het formulier op eBezwaar. Zij heeft daarmee niet aangegeven dat zij ermee instemt het besluit ook via deze elektronische weg te ontvangen. Het standpunt van verweerder dat appellante, als zij van tevoren wist dat zij niet bereikbaar was op haar e-mailadres, dat kenbaar had kunnen maken door in het toelichtingsveld haar postadres in te vullen, wordt niet onderschreven. Hoewel het inderdaad mogelijk was dat appellante haar postadres daar zou invullen, nodigde het toelichtingsveld daar niet toe uit. Appellante heeft niet duidelijk kenbaar gemaakt dat zij langs elektronische weg voldoende bereikbaar is.

[ECLI:NL:CBB:2021:321](https://ecli.nl:CBB:2021:321)

JnB 2021, 230

ABRS, 24-03-2021, 201907159/1/R3

college van burgemeester en wethouders van Almelo.

Awb

PROCESBELANG. Procesbelang is het belang dat een belanghebbende heeft bij de uitkomst van een procedure. Daarbij gaat het erom of het doel dat de belanghebbende voor ogen staat, met het rechtsmiddel kan worden bereikt en voor de belanghebbende van feitelijke betekenis is. Voor zover de rechtbank i.c. heeft geoordeeld dat [appellant] geen rechtstreeks belang meer heeft bij de opgelegde last, maar alleen nog een afgeleid belang, wordt overwogen dat dit een aspect is dat van betekenis is bij de vraag of [appellant] als belanghebbende bij de opgelegde last kan worden aangemerkt en niet bij de vraag of [appellant] nog procesbelang heeft.

[ECLI:NL:RVS:2021:615](https://ecli.nl:RVS:2021:615)

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB 2021, 231

ABRS, 24-03-2021, 202004358/1/R1

college van burgemeester en wethouders van Koggenland.

Bestemmingsplan "Landelijk Gebied"

HANDHAVING. DWANGSOM. In dit geval was het college niet bevoegd handhavend op te treden tegen het gebruik van een recreatiewoning nu het niet aannemelijk heeft gemaakt dat [appellante] ten tijde van de oplegging van de last onder dwangsom het recreatieverblijf als hoofdverblijf gebruikte.

[...] het college [heeft] [appellante] onder oplegging van een dwangsom gelast om het gebruiken van het recreatieverblijf [...] voor permanente bewoning te beëindigen en beëindigd te houden.

[...] 3. Anders dan de rechtbank, is de Afdeling van oordeel dat het college niet bevoegd was handhavend op te treden en de last onder dwangsom op te leggen. Met het geheel van de door het college aangedragen feiten en omstandigheden, heeft het college niet aannemelijk gemaakt dat [appellante] ten tijde van de oplegging van de last het recreatieverblijf als hoofdverblijf gebruikte. Met de door het college aangedragen gegevens heeft het college wel aannemelijk gemaakt dat [appellante] veelvuldig gebruik heeft gemaakt van haar recreatieverblijf, dat haar auto het grootste deel van de tijd op het recreatiepark stond en dat [appellante] niet beschikte over zelfstandige woonruimte als hoofdverblijf. Dit samenstel van omstandigheden kan op zich van belang zijn om aannemelijk te maken dat de recreatiewoning permanent wordt bewoond. Het college is daar in dit geval echter niet in geslaagd, omdat [appellante] aannemelijke verklaringen heeft gegeven voor de door het college vastgestelde feiten en het college deze verklaringen vervolgens niet heeft weersproken of heeft weerlegd. Het hoger beroep is gegrond. De Afdeling zal hierna eerst aan de hand van de hogerberoepsgronden uitleggen waarom zij tot dit oordeel is gekomen. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:626](#)

JnB 2021, 232

MK Rechtbank Oost-Brabant, 04-03-2021 (publ. 23-03-2021), SHE 20/746

minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit, verweerder.

Awb 5:48 lid 3

BESTUURLIJKE BOETE. Artikel 5:48, derde lid, van de Awb, noch een andere rechtsregel, staat eraan in de weg dat in een situatie als deze waarin de overtreder bij de bekendmaking van het besluit tot oplegging van de bestuurlijke boete al op de hoogte was van een boeterapport, het desbetreffende bestuursorgaan in het kader van een volledige heroverweging en met inachtneming van het verdedigingsbeginsel, alsnog een aanvullend rapport aan de boeteoplegging mede ten grondslag legt.

[ECLI:NL:RBOBR:2021:971](#)

JnB 2021, 233

Rechtbank Midden-Nederland, 17-09-2020 (publ. 19-03-2021), UTR 18/3542-E

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Utrechtse Heuvelrug, verweerder.

Bouwbesluit 7.22

HANDHAVING. BOUWBESLUIT. Hinder houtkachel. Verweerder heeft in dit geval voldoende gemotiveerd waarom hij geen overtreding heeft kunnen vaststellen. Hij heeft dan ook in redelijkheid van handhavend optreden kunnen afzien.

[...] 3. In haar tussenuitspraak van 14 maart 2019 heeft de rechtbank, kort gezegd, overwogen dat slechts één controlebezoek, waarvan verslaglegging ontbreekt, onvoldoende was voor verweerder om zorgvuldig te kunnen beoordelen dat optreden door hem niet noodzakelijk was. [...]

4. Verweerder heeft de rechtbank op 13 maart 2020 bericht dat hij niet heeft kunnen vaststellen dat sprake is van overmatige hinder. [...]

5. Vanwege eisers gemotiveerde betwisting heeft verweerder op verzoek van de rechtbank op 8 juni 2020 nog een nadere schriftelijke toelichting verstrekt waarom naar zijn oordeel niet is vast te stellen dat er sprake is van overmatige hinder. Vanwege het ontbreken van inlichtingen van de kant van eiser over tijdstippen, waarop wordt gestookt en waarop hij hinder ondervindt en daarbij wat de weersomstandigheden zijn, zijn er geen verdere controles uitgevoerd.

6. De rechtbank ziet geen aanleiding, gezien deze nadere toelichting, om te oordelen dat verweerder onvoldoende heeft gemotiveerd waarom hij van handhaving af ziet, ook al is er wel rookhinder geconstateerd. De bouwtechnische bevindingen van de toezichthouder over het rookkanaal en de regenkap zien niet op wettelijke vereisten, maar zijn slechts aanbevelingen om op een goede manier te stoken. Dat deze aanwijzingen zijn gegeven, betekent echter niet dat er sprake is van een geconstateerde overtreding. Verweerder heeft in zijn nadere toelichting ook nader gemotiveerd dat de bevindingen over de wijze waarop het hout wordt gestookt, niet tot de conclusie leiden dat sprake is van 'overmatige hinder', zoals bedoeld in het Bouwbesluit. Dat er rook is en sprake is van rookoverlast, wordt niet ontkend. Er zijn oplossingen om die te verminderen, zoals het niet stoken met nat hout en het voldoende ventileren van de woning. Uit deze gegevens kan echter niet worden geconcludeerd dat de optredende hinder overmatig is. Naar het oordeel van de rechtbank is dan ook voldoende gemotiveerd waarom verweerder geen overtreding heeft kunnen vaststellen. Hij heeft dan ook in redelijkheid van handhavend optreden kunnen afzien.

7. Ten overvloede merkt de rechtbank op dat het feitelijk uitvoeren en nakomen van de aanbevelingen van de toezichthouder met betrekking tot het stookgedrag voor derde-partij niet verplicht is. Wel is voorstelbaar dat het met zorg aandacht besteden aan een aantal aanbevelingen, die kosteloos en direct uitvoerbaar zijn en leiden tot minder rookoverlast, een verbetering brengt in de verstandhouding met eiser. [...]

[ECLI:NL:RBMNE:2020:4335](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB 2021, 234

ABRS, 24-03-2021, 202002867/1/R4

college van burgemeester en wethouders van Amersfoort.

Activiteitenbesluit milieubeheer (Activiteitenbesluit) 2.17

Algemene Plaatselijke Verordening Amersfoort (APV) 4:6

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 aanhef en onder a en c, 2.12, lid 1, aanhef en onder a, onder 2°

Besluit omgevingsrecht (Bor) bijlage II artikel 1, artikel 2

WABO. Omgevingsvergunning warmtepomp. Geluidhinder. Geen aanleiding voor het oordeel dat het college voor het bepalen van de geluidsnorm niet in redelijkheid bij artikel 2.17 van Activiteitenbesluit heeft kunnen aansluiten. Met het opnemen van een norm van 35 dB(A), gemeten op de gevel van buurwoningen, wordt in dit geval de geluidhinder in voldoende mate beperkt. Geen strijd met een goede ruimtelijke ordening.

[...] omgevingsvergunning verleend voor het (ver)plaatsen van een buitenunit met een warmtepomp [...]

[...] 3. [appellant sub 1] betoogt dat de rechtbank heeft miskend dat het verlenen van de omgevingsvergunning in strijd is met een goede ruimtelijke ordening vanwege de geluidhinder van het in werking zijn van de warmtepomp.

[.] 3.1. Het college heeft de vergunning verleend met toepassing van artikel 2.12, eerste lid, aanhef en onder a, onder 2°, van de Wabo. [...]

Het college stelt zich op het standpunt dat geen sprake is van strijd met een goede ruimtelijke ordening omdat de geluidemissie van de warmtepomp ter plaatse van de gevel van de woning van [appellant sub 1] minder dan 35 dB(A) bedraagt. Het college heeft aan de omgevingsvergunning het voorschrift verbonden dat het installatiegeluid van de warmtepomp moet voldoen aan een geluidsnorm van maximaal 35 dB(A), gemeten als invallend geluid op de gevel van buurwoningen. Bij het bepalen van deze norm heeft het college verwezen naar artikel 4:6 van de APV en de normen die zijn opgenomen in artikel 2.17 van het Activiteitenbesluit milieubeheer (hierna: Activiteitenbesluit). [...]

3.2 In artikel 2.17 van het Activiteitenbesluit zijn voor het langtijdgemiddelde beoordelingsniveau vanwege milieu-inrichtingen normen opgenomen van 50, 45 en 40 dB(A) voor respectievelijk de dag-, avond- en nachtperiode. Daarbij gaat het om het geluid op de gevel van geluidgevoelige objecten, dus het invallend geluid.

Op grond van artikel 1.1 moet het gemiddelde beoordelingsniveau worden gemeten en beoordeeld overeenkomstig de Handleiding meten en rekenen industrielawaai. Volgens paragraaf 2.4 van de Handleiding geldt voor geluiden met een tonaal karakter een straffactor van 5 dB(A). Omdat het geluid van de warmtepomp een tonaal karakter heeft, gelden op grond van artikel 2.17 van het Activiteitenbesluit normen van 45, 40 en 35 dB(A) voor respectievelijk de dag-, avond- en nachtperiode. Het college heeft in de vergunning dus een norm opgenomen die overeenkomt met de strengste norm van artikel 2.17. Deze norm geldt volgens de vergunning ook voor de nachtperiode. Daarbij heeft het college overeenkomstig het Activiteitenbesluit de norm gesteld op de gevel van geluidgevoelige objecten en niet op de perceelsgrens. Er is geen aanleiding voor het oordeel dat het college niet in redelijkheid bij artikel 2.17 heeft kunnen aansluiten. De Afdeling neemt daarbij in aanmerking dat het college ten tijde van het nemen van besluit op bezwaar geen rekening kon dan wel hoefde te houden met de voorgenomen wijziging van artikel 3.8, tweede lid, van het Bouwbesluit 2012. Die wijziging treedt op 1 april 2021 in werking en houdt in dat voor een installatie voor warmte- of koudeopwekking, die is opgesteld buiten de uitwendige scheidingsconstructie van een bouwwerk, een maximale geluidsnorm van 40 dB op de perceelsgrens met een perceel voor een andere woonfunctie geldt. Ten tijde van het nemen van het besluit op bezwaar was het ontwerpbesluit tot wijziging van het Bouwbesluit 2012 nog niet openbaar gemaakt; het ontwerpbesluit is openbaar gemaakt op 22 mei 2019. Verder biedt het rapport van LBP Sight van 25 oktober 2018, dat de basis vormde voor die wijziging, op zichzelf onvoldoende grond voor het oordeel dat het college er in redelijkheid niet van kon afzien om de norm van 40 dB op de perceelsgrens in het vergunningvoorschrift op te nemen. Over de beoordeling van laagfrequent geluid overweegt de Afdeling dat in het Activiteitenbesluit daarvoor geen toetsingsnormen of -kader zijn opgenomen. Niet is gebleken van bijzondere omstandigheden op grond waarvan het college in het kader van een

goede ruimtelijke ordening niettemin rekening had moeten houden met mogelijke hinder van laagfrequent geluid.

De conclusie is dat het college zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat met het opnemen van een norm van 35 dB(A), gemeten op de gevel van buurwoningen, de geluidhinder in voldoende mate wordt beperkt en dat het opnemen van een voorschrift om het gebruik van de waterpomp in de nachtperiode te reguleren in redelijkheid niet nodig kan worden geacht. De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat het college in redelijkheid heeft kunnen vaststellen dat geen sprake is van strijd met een goede ruimtelijke ordening. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:633](#)

JnB 2021, 235

MK Rechtbank Oost-Brabant, 19-03-2021, SHE 20/2575 e.v.

college van gedeputeerde staten van Noord-Brabant, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht 2.1 lid 1 aanhef en onder e, 2.14 lid 1 aanhef en onder c sub 1, 2.31 lid 1 onder b, lid 2 onder b

Wet milieubeheer (oud) 8.23

WABO-milieu. ONTVANKELIJKHEID. Verwijzing naar het arrest van het EU-Hof van Justitie van 14 januari 2021 ([ECLI:EU:C:2021:7](#)). I.c. hebben de beroepen betrekking op een inrichting met aanzienlijke effecten op het milieu. In het midden kan blijven of de inrichting is vermeld op de lijst van activiteiten in bijlage I van het verdrag van Aarhus. Nu alle eisers 1 zienswijzen hebben ingediend tegen het ontwerpbesluit, hebben ook alle eisers 1 enige vorm van toegang tot de bestuursrechter voor een oordeel over het antwoord van verweerder op deze zienswijzen.

BESTE BESCHIKBARE TECHNIEKEN. Verweerder maakt gebruik van de bevoegdheid in artikel 2.31, tweede lid onder b, van de Wabo en bij die bevoegdheid hoeft verweerder geen toepassing te geven aan artikel 2.14 van de Wabo. Dit was onder de oude Wet milieubeheer anders, omdat verweerder ingevolge artikel 8.23 van de Wm (oud) wel artikel 8.10 tweede lid, van de Wm (oud) in acht moest nemen.

Besluit waarbij verweerder een aantal voorschriften, dat verbonden was aan de omgevingsvergunning voor milieu voor de inrichting van vergunninghoudster, heeft gewijzigd. [...]

Wie mag beroep instellen?

3.1 Sommige eisers wonen op grote afstand van de inrichting. Vergunninghoudster heeft gesteld dat deze eisers geen rechtstreeks betrokken belang hebben bij het bestreden besluit omdat niet aannemelijk is dat de betreffende bewoners feitelijke gevolgen van enige betekenis kunnen ondervinden van de inrichting.

3.2 Op grond van artikel 6:13 van de Awb kan geen beroep bij de bestuursrechter worden ingesteld door een belanghebbende aan wie redelijkerwijs kan worden verweten dat hij geen zienswijze als bedoeld in artikel 3:15 van de Awb naar voren heeft gebracht. Het Hof van Justitie van de Europese Unie (verder: het Hof) heeft op 14 januari 2021 een arrest gewezen ([ECLI:EU:C:2021:7](#)), waarin een antwoord wordt gegeven op prejudiciële vragen, gesteld door de rechtbank Limburg. Hierin heeft het Hof onder andere aangegeven dat, als een lidstaat inspraakrechten toekent aan niet-belanghebbenden, artikel 9, derde lid, van het verdrag van Aarhus zich ertegen verzet dat deze personen geen toegang tot de rechter kunnen hebben om zich te beroepen op ruimere rechten op inspraak in het besluitvormingsproces.

3.3 De beroepen hebben betrekking op een inrichting met aanzienlijke effecten op het milieu. In het

midden kan blijven of de inrichting is vermeld op de lijst van activiteiten in bijlage I van het verdrag van Aarhus.

3.4 Nu alle eisers 1 zienswijzen hebben ingediend tegen het ontwerpbesluit, hebben ook alle eisers 1 enige vorm van toegang tot de bestuursrechter voor een oordeel over het antwoord van verweerder op deze zienswijzen. Omdat onder eisers 1 ook personen zijn die zonder meer een rechtstreeks betrokken belang hebben, laat de rechtbank in het midden of alle eisers 1 ook alle beroepsgronden hebben kunnen indienen. [...]

16.1 Volgens eiseres 1 heeft verweerder onvoldoende onderzocht of de best beschikbare technieken in acht worden genomen.

16.2 Op grond van artikel 2.14, eerste lid, aanhef en onder c, sub 1°, van de Wabo dient het bevoegd gezag bij de beslissing op de aanvraag, voor zover deze betrekking heeft op een activiteit als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, onder e, in acht te nemen dat in de inrichting ten minste de voor de inrichting in aanmerking komende beste beschikbare technieken moeten worden toegepast. In dit geval is echter geen sprake van een omgevingsvergunning als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid onder e, van de Wabo. Verder heeft verweerder geen besluit genomen om de nadelige gevolgen die de inrichting voor het milieu veroorzaakt, verder te beperken vanwege de ontwikkeling van de technische mogelijkheden tot bescherming van het milieu of, gezien de ontwikkeling van de kwaliteit van het milieu (de bevoegdheid in artikel 2.31, eerste lid onder b van de Wabo). Verweerder maakt in het bestreden besluit gebruik van de bevoegdheid in artikel 2.31, tweede lid onder b, van de Wabo en bij die bevoegdheid hoeft verweerder geen toepassing te geven aan artikel 2.14 van de Wabo. Dit was onder de oude Wet milieubeheer anders, omdat verweerder ingevolge artikel 8.23 van de Wm (oud) wel artikel 8.10 tweede lid, van de Wm (oud) in acht moest nemen. [...]

[ECLI:NL:RBOBR:2021:1211](#)

Zie in dit verband ook de uitspraak van deze rechtbank van dezelfde datum inzake nr.

[ECLI:NL:RBOBR:2021:1212](#).

Overige jurisprudentie Wabo-milieu:

- ABRS, 24-03-2021, 202004301/1/R1 ([ECLI:NL:RVS:2021:636](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

Jurisprudentie Activiteitenbesluit milieubeheer:

- MK ABRS, 24-03-2021, 201903836/1/R4 ([ECLI:NL:RVS:2021:621](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB 2021, 236

Rechtbank Midden-Nederland, 26-02-2021 (publ. 19-03-201), UTR 20/1801

college van gedeputeerde staten van de provincie Utrecht, verweerder.

Wet natuurbescherming (Wnb) 1.1, 4.3, 7.2

NATUURBESCHERMING. Preventieve last onder dwangsom. Herplantplicht houtopstand op grond van de Wnb. Totale oppervlakte van de houtopstand is in dit geval berekend door middel van ‘afpassen’. Er is geen aanleiding om deze methode op grond van de Wnb niet geschikt te vinden.

[...] Eiser heeft toegelicht dat hij een oordeel wil van de rechtbank over de vraag of op hem een herplantplicht rust op grond van de Wet natuurbescherming. [...] Verweerder heeft eiser vervolgens op de zitting preventief gelast om uiterlijk op 12 april 2022 zorg te hebben gedragen voor het op bosbouwkundig verantwoorde wijze herbeplanten van het perceel. Eiser heeft op de zitting bezwaar gemaakt tegen deze preventieve last onder dwangsom en partijen hebben ingestemd met rechtstreeks beroep bij de bestuursrechter.

[...] *Definitie houtopstand: tien are of meer*

7. Partijen zijn het erover eens dat bij de berekening van de oppervlakte van de houtopstand de oppervlakte van de poel daarin niet moet worden betrokken. Verweerder heeft de totale oppervlakte van de houtopstand, inclusief de poel, door middel van ‘afpassen’ berekend. Daarbij is uitgegaan van de omvang van de boomkronen. Vervolgens zijn de oppervlaktes van de houtopstand en van de poel met een gis-applicatie achteraf gecontroleerd. Verweerder komt zo tot een oppervlakte van de houtopstand van 13,76 are, exclusief de poel.

8. Eiser betwist deze door verweerder gebruikte methode. De rechtspraak waarin het ‘afpassen’ toelaatbaar werd geacht is gewezen onder de Boswet. In de huidige definitie in de Wet natuurbescherming wordt de formulering “oppervlakte grond” gebruikt, waardoor de rechtspraak over ‘afpassen’ op basis van de boomkroon niet meer kan worden toegepast. Bovendien moet een zone langs de watergangen langs drie van de randen van het perceel buiten de berekening worden gehouden, omdat eiser op grond van de Keur van het waterschap verplicht is die vrij te houden. Eiser heeft een eigen berekening gemaakt en komt uit op een oppervlakte van de houtopstand van 8,17 are. Op de zitting heeft hij toegelicht dat die berekening is gebaseerd op de metingen die de aannemer op het perceel op zijn verzoek heeft gedaan, kort nadat de toezichthouder van verweerder daar langs was geweest na de kap.

9. De rechtbank overweegt dat eiser verweerders berekening op zichzelf niet inhoudelijk betwist. Eiser betwist wel de methode van ‘afpassen’. Daarover is in de rechtspraak over de Boswet inderdaad geoordeeld dat deze berekeningswijze in beginsel een niet onredelijke invulling geeft aan de vaststelling van de omvang van een bosperceel, waarbij in aanmerking wordt genomen dat in de toepasselijke wet- en regelgeving geen aanknopingspunten of richtsnoeren te vinden zijn voor de wijze waarop dat moet gebeuren.⁴ De rechtbank oordeelt dat er geen aanleiding is om deze methode op grond van de Wet natuurbescherming niet geschikt te vinden. In de wetsgeschiedenis is het volgende opgenomen: [...]

Uit de wetsgeschiedenis van de Wet natuurbescherming is dan ook af te leiden dat de wetgever niet heeft beoogd om met het opnemen van de definitie van ‘houtopstand’ een andere invulling te geven aan de herplantplicht zoals die al in de Boswet was opgenomen. Er is ook geen aanleiding om te oordelen dat de oppervlakte-eis van 10 are onder de huidige wet anders moet worden ingevuld dan onder de Boswet. [...]

[ECLI:NL:RBMNE:2021:1051](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

JnB 2021, 237

MK ABRS, 24-03-2021, 202001702/1/R1

college van gedeputeerde staten van Gelderland.

Waterwet 2.1 lid 1 onder a, b en c, 6.4 lid 1 onder a, 6.21

Wet bodembescherming (hierna: Wbb)

Verdrag van Aarhus 9 lid 2

WATERWET. In deze procedure over de watervergunning liggen de onherroepelijke besluiten over het saneringsplan op grond van de Wbb niet voor. Artikel 9, tweede lid, van het Verdrag van Aarhus kan niet zover strekken dat in de procedure over de watervergunning kan worden afgedwongen dat de doelmatigheid van de bodemsanering opnieuw als zodanig aan de orde wordt gesteld.

[ECLI:NL:RVS:2021:634](https://ecli.nl/RVS:2021:634)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB 2021, 238

MK CRvB, 24-03-2021, 18/1934 Wajong

Raad van bestuur van het Uvw.

Wajong

WAJONG. De rechtbank wordt niet gevolgd in haar oordeel dat op het verzoek van appellant de AAW van toepassing is. Ingevolge artikel XXIV, eerste lid, aanhef en onder a, van de Invoeringswet nieuwe en gewijzigde arbeidsongeschiktheidsregelingen van 24 april 1997 (Wet Inga) (Staatsblad 1997, 178), voor zover hier van belang, blijft de AAW van toepassing op de persoon wiens arbeidsongeschiktheid in de zin van de AAW voor de datum van inwerkingtreding van de Wajong is ingetreden. In dit geval is de arbeidsongeschiktheid ingetreden op 5 mei 1998, dus na de inwerkingtreding van de Wajong. Hiermee is gegeven dat niet de AAW het beoordelingskader vormt, maar de Wajong. Gelet op de datum van de aanvraag is de Wajong 2010 van toepassing. Het oordeel van de rechtbank dat het onderzoek van de verzekeringsarts bezwaar en beroep voldoende zorgvuldig is geweest, wordt gevolgd. Dit geldt ook voor het oordeel dat er geen aanleiding is te twifelen aan de voor appellant vastgestelde belastbaarheid. Aangevallen uitspraak met verbetering van gronden bevestigd.

[ECLI:NL:CRVB:2021:664](https://ecli.nl/CRVB:2021:664)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB 2021, 239

MK Rechtbank Overijssel, 18-03-2021, AWB 19/1553

college van burgemeester en wethouders van Enschede, verweerder.

EVRM 14

Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (het Handvest)

Richtlijn 2004/38/EG van het Europees parlement en de Raad van 29 april 2004 (Richtlijn 2004/38)

GW 1

PW 18b lid 2

PARTICIPATIEWET. TAALTOETS. Gezien het dwingendrechtelijke karakter van artikel 18b, tweede lid, van de PW, is verweerder gehouden om een taaltoets af te nemen bij eiser. Dat eiser eerder een taaltoets heeft afgelegd, maakt niet dat verweerder bij eiser niet opnieuw een taaltoets mag afnemen, temeer daar de resultaten van de eerdere toets verouderd zijn. Pas vanaf het moment dat het redelijke vermoeden bestaat als bedoeld in artikel 18b, eerste lid, van de PW, ontstaat er een nieuwe plicht voor eiser: de inspanningsverplichting, die inhoudt dat eiser zich voldoende moet inspannen om de Nederlandse taal te beheersen op referentieniveau 1F. De inspanningsverplichting brengt onder meer met zich dat eiser één maand de tijd heeft om verweerder te berichten dat hij bereid is om de Nederlandse taal te leren. Dat redelijke vermoeden bestond bij verweerder nog niet op basis van uitkomsten van de toets uit 2007. Beroep ongegrond.

[ECLI:NL:RBOVE:2021:1161](https://eur-lex.europa.eu/eli/nl/rbove/2021/1161)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

TOZO, NOW, TOFA

JnB 2021, 240

MK Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 18-03-2021, BRE 20/7916 NOW

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid, verweerder.

Tijdelijke noodmaatregel overbrugging voor behoud van werkgelegenheid (NOW-1) 4, 8

NOW. De minister heeft op goede gronden geweigerd de meetperiode aan te passen.

5.1 Niet in geschil is dat eiseres op het aanvraagformulier heeft vermeld dat zij vanaf 1 mei 2020 verwacht omzetverlies te hebben. In geschil is uitsluitend of eiseres deze datum achteraf nog kan wijzigen.

5.2 In de NOW-1 is bepaald dat maar één keer een aanvraag kan worden gedaan. Bij de beoordeling van het geschil is daarom van belang of de door eiseres doorgegeven wijziging aangemerkt moet worden als een nieuwe aanvraag.

5.3 Naar vaste rechtspraak dient een bestuursorgaan te beslissen op de aanvraag zoals deze is ingediend. Onder omstandigheden is het bestuursorgaan gerechtigd en in bepaalde gevallen zelfs verplicht om de indiener van de aanvraag in de gelegenheid te stellen die aanvraag te wijzigen of aan te vullen. Daarvoor kan met name aanleiding bestaan indien door de wijziging of de aanvulling geconstateerde beletselen voor het inwilligen van de aanvraag kunnen worden weggenomen.

Daarbij zal het moeten gaan om wijzigingen van ondergeschikte aard. Hoewel deze rechtspraak afkomstig is van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State ziet de rechtbank geen aanleiding om bij een subsidieaanvraag op grond van de NOW-1 anders te oordelen. Hierbij heeft de

rechtbank ook betrokken dat het gelet op de aard en strekking van de NOW-1 noodzakelijk is dat op een eenvoudige en snelle manier (een voorschot op) de tegemoetkoming kan worden vastgesteld. Als zou worden toegestaan dat na de aanvraag nog (wezenlijke) wijzigingen kunnen worden ingediend zou dit de uitgangspunten van snelheid en controleerbaarheid van de regeling in gevaar kunnen brengen.

5.4 Door de wijziging van de datum waarop omzetverlies wordt verwacht, wordt bereikt dat de meetperiode voor het omzetverlies verandert. In de situatie van eiseres betekent dit een wijziging van de meetperiode van 1 mei 2020 tot 1 augustus 2020 naar 1 maart 2020 tot 1 juni 2020. De rechtbank is van oordeel dat dit een wezenlijke wijziging van de aanvraag betreft. Deze wijziging brengt immers met zich dat van andere tijdvakken moet worden uitgegaan. Daarbij is het niet uitgesloten dat, zoals namens de minister is gesteld, aanvragers met omzet gaan schuiven om zo veel mogelijk tegemoetkoming te krijgen. Dat het, gelet op de korte tijd tussen aanvraag en wijziging, niet aannemelijk is dat eiseres met omzetcijfers heeft geschoven, betekent niet dat er gesproken kan worden van een wijziging van ondergeschikte aard. De rechtbank is dan ook van oordeel dat de door eiseres nagestreefde wijziging aangemerkt moet worden als een nieuwe aanvraag. Niet in geschil is dat een aanvraag maar één keer kan worden ingediend. Dit betekent dat de minister op goede gronden geweigerd heeft de meetperiode aan te passen.

[ECLI:NL:RBZWB:2021:1292](#)

JnB 2021, 241

MK Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 18-03-2021, BRE 20/7499 NOW

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid, verweerder.

Tijdelijke noodmaatregel overbrugging voor behoud van werkgelegenheid (NOW-1) 11 lid 2

NOW. De minister moet het voorschot vaststellen op grond van artikel 11, tweede lid, van de NOW. De beoordeling of er op grond van artikel 7 van de NOW-1 correcties op de loonsom moeten worden toegepast kan pas bij de definitieve subsidievaststelling plaats vinden. Ook de filtering van de dertiende maand op grond van artikel 7, eerste lid, onder d, van de NOW-1, waarnaar eiseres verwijst in haar beroepsgronden, wordt pas bij de definitieve vaststelling uit de loonsom gehaald en niet al bij de vaststelling van het voorschot.

[ECLI:NL:RBZWB:2021:1291](#)

JnB 2021, 242

MK Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 18-03-2021, BRE 20/8167 NOW

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid, verweerder.

Tijdelijke noodmaatregel overbrugging voor behoud van werkgelegenheid (NOW-2)

NOW. Eiseres voldoet aan de voorwaarde dat er uiterlijk op 30 juni 2020 sprake is van opgegeven SV-loon. Beroep gegrond; de minister dient binnen zes weken een nieuw besluit te nemen op het bezwaar met inachtneming van deze uitspraak.

7. De rechtbank stelt vast dat de uitdraai van de polisadministratie die door de minister is overgelegd betrekking heeft op één van de twee werknemers van eiseres. Op de uitdraai van de polisadministratie is te zien dat op 2 juni 2020 een bedrag aan SV-loon is opgegeven van € 1.381,--. Dit bedrag staat in de uitdraai van de polisadministratie zowel in de kolom SV-loon (LNSV) als in de kolom bijzondere beloningen (LNTABBB). Op 13 augustus 2020 staat ditzelfde bedrag nog enkel in de kolom SV-loon. Uit de overige stukken blijkt dat eiseres twee werknemers in dienst heeft en dat

voor allebei SV-loon is aangegeven. Uit de aangifte blijkt dat het SV-loon van de andere werknemer € 2.200,- bedraagt.

8. Namens de minister is ter zitting toegelicht dat eiseres weliswaar op 2 juni 2020 SV-loon over de maand maart 2020 heeft opgegeven in de aangifte, maar dat dit als een bijzondere beloning is opgevoerd. Volgens de minister is een bijzondere beloning ook SV-loon, maar omdat de werknemers (eerder in de loonaangifte) aangemerkt zijn als niet verzekerd voor de werknemersverzekeringen kan het opgegeven loon niet aangemerkt worden als SV-loon. Er is dan geen loonsom zoals bedoeld in de NOW, aldus de minister. De rechtbank volgt de minister niet in deze redenering. Bij de beoordeling of er sprake is van SV-loon volgt de minister immers de polisadministratie. Nu er in de polisadministratie op 2 juni 2020 SV-loon is opgenomen zal de minister dit in beginsel ook moeten volgen. Als de minister wil afwijken van de gegevens in de polisadministratie zal hij dat gemotiveerd moeten doen en met inachtneming van alle feiten. Daarbij is van belang dat de minister al wel nader heeft onderzocht hoe de aangifte van het SV-loon is gedaan (als bijzondere beloning), maar dat dit onderzoek niet volledig is geweest. Uit alle overige gegevens blijkt namelijk dat eiseres eerder in de aangifte een verkeerd kruisje heeft gezet, waardoor de werknemers per abuis als niet verzekerd zijn aangemerkt. Als de minister dus volledig onderzoek zou hebben gedaan naar de juistheid van de gegevens in de polisadministratie was hij tot de conclusie gekomen dat er sprake was van SV-loon. Dit blijkt overigens ook uit de loonaangifte van eiseres over eerdere jaren.

9. Uit wat hiervoor is overwogen volgt dat eiseres voldoet aan de voorwaarde dat er uiterlijk op 30 juni 2020 sprake is van opgegeven SV-loon. [...]

[ECLI:NL:RBZWB:2021:1296](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

AVG

JnB 2021, 243

Rechtbank Rotterdam, 19-03-2021 (publ. 22-03-2021), ROT 19/3036

Autoriteit Persoonsgegevens, verweerder.

Algemene Verordening Gegevensbescherming (hierna: AVG) 5 lid 1 aanhef en onder b, 6

AVG. I.c. zijn partijen het er over eens dat het bijhouden van de ledenadministratie door [naam partij] noodzakelijk is om te kunnen voldoen aan de overeenkomst die eiser met [naam partij] had. Het stond [naam partij] als verwerkingsverantwoordelijke vrij om te besluiten de persoonsgegevens binnen de organisatie te verwerken, of om de verwerkingen uit te besteden aan een externe organisatie als verwerker.

Besluit waarbij verweerder de klacht van eiser heeft afgewezen, omdat zij geen evidente overtreding van de AVG constateerde. [...]

4.3. De mogelijke grondslagen voor rechtmatige verwerking van persoonsgegevens staan in artikel 6 van de AVG. Voor zover hier van belang is de verwerking op grond van artikel 6, eerste lid, onder a, van de AVG rechtmatig als de betrokkene toestemming heeft gegeven voor de verwerking van zijn persoonsgegevens voor een of meer specifieke doeleinden. Op grond van artikel 6, eerste lid, onder b, van de AVG is de verwerking rechtmatig als de verwerking noodzakelijk is voor de uitvoering van

een overeenkomst waarbij de betrokkene partij is.

4.4. De noodzakelijkheidstoets betekent dat moet worden voldaan aan de beginselen van proportionaliteit en subsidiariteit. Het proportionaliteitsbeginsel betekent dat de inbreuk op de belangen van de bij de verwerking van de persoonsgegevens betrokken persoon niet onevenredig mag zijn in verhouding tot het met de verwerking te dienen doel. Op grond van het subsidiariteitsbeginsel mag het doel waarvoor de persoonsgegevens worden verstrekt in redelijkheid niet op een andere, voor de bij de verwerking van persoonsgegevens betrokken persoon, minder nadelige wijze kunnen worden verwezenlijkt.

4.5. De rechtbank stelt vast dat het doel van de verwerking van de persoonsgegevens het bijhouden van de ledenadministratie door [naam partij] is. Partijen zijn het erover eens dat dit een gerechtvaardigd doel is in de zin van artikel 5, eerste lid, aanhef en onder b, van de AVG. Partijen zijn het er ook over eens dat het bijhouden van de ledenadministratie door [naam partij] noodzakelijk is om te kunnen voldoen aan de overeenkomst die eiser met [naam partij] had. Zoals verweerder terecht stelt, zijn partijen het er daarmee over eens dat [naam partij] zich hierbij in beginsel kan beroepen op de grondslag 'noodzakelijk voor de overeenkomst'. Partijen verschillen wel van mening over de vraag of het inschakelen van DEX Online Services door [naam partij] voor de automatisering van haar ledenadministratie noodzakelijk was en of dat van belang is.

4.6. Naar het oordeel van de rechtbank stond het [naam partij] als verwerkingsverantwoordelijke vrij om te besluiten de persoonsgegevens binnen de organisatie te verwerken, of om de verwerkingen uit te besteden aan een externe organisatie als verwerker, zijnde in dit geval DEX Online Services. Dex Online Services kan zich in dat kader beroepen op de grondslag van de verwerkingsverantwoordelijke, [naam partij], waarbij [naam partij] verantwoordelijk blijft voor de verwerkingen die zij heeft uitbesteed aan Dex Online Services. In dat kader is ook een verwerkersovereenkomst, zoals bedoeld in artikel 28 van de AVG, tussen [naam partij] en Dex Online Services opgemaakt. Dat deze overeenkomst mogelijk geantidateerd kan zijn, zoals eiser ter zitting heeft gesteld, doet de rechtbank nog niet twijfelen aan de juistheid van (de totstandkoming van) deze overeenkomst. DEX Online Services was vervolgens gehouden om de persoonsgegevens indachtig de overeenkomst tussen eiser en [naam partij] te verwerken. In dat kader bestond er ook geen aanleiding om eiser separaat daarvoor om toestemming te vragen. Geheel ten overvloede merkt de rechtbank op dat, voor zover desalniettemin zou moeten worden geoordeeld dat het noodzakelijkheidsvereiste ook zou gelden ten opzichte van Dex Online Services, daaraan in dit geval wordt voldaan. In dat kader heeft [naam partij] ter zitting toegelicht dat de administratie eerst op papier en in Excel werd bijgehouden, maar dat vanwege de enorme groei van [naam partij] een andere wijze van administreren noodzakelijk was. In eerste instantie werd een secretaresse ingeschakeld, maar omdat dat geen financieel haalbare oplossing bleek, werd er – mede vanuit veiligheidsoogpunt – voor gekozen om de administratie in het vervolg via DEX Online Services te laten verlopen. De rechtbank ziet geen aanleiding hieraan te twijfelen, zodat de rechtbank geen grond ziet voor het oordeel dat het uitbesteden van de verwerkingen aan DEX Online Services niet noodzakelijk was. Ook rust, anders dan eiser bij wijze van subsidiair standpunt stelt, op DEX Online Services als verwerker geen verplichting om zich ervan te vergewissen dat [naam partij] als verwerkingsverantwoordelijke aan de in artikel 6 van de AVG gestelde verplichtingen voldeed.

4.7. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich op het standpunt kunnen stellen dat is voldaan aan de verantwoordingsplicht die [naam partij] heeft ten aanzien van de naleving van artikel 5, eerste lid, van de AVG. Zoals verweerder ter zitting heeft toegelicht is daar in dit geval invulling aan gegeven doordat de ondertekende verwerkingsovereenkomst tussen [naam partij] en DEX

Online Services is overgelegd. [...]

4.9. Gelet op het voorgaande heeft verweerder zich op goede gronden op het standpunt gesteld dat er geen evidente overtreding is van de AVG en dat er geen aanleiding is om de klacht van eiser nader te onderzoeken. [...]

[ECLI:NL:RBROT:2021:2304](#)

JnB 2021, 244

Rechtbank Rotterdam, 19-03-2021 (publ. 22-03-2021), ROT 19/4649

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid, Dienst Terugkeer en Vertrek, verweerder.

Algemene Verordening Gegevensbescherming (hierna: AVG) 15

AVG. Het begrip persoonsgegevens strekt zich potentieel uit tot elke soort informatie, zowel objectieve als subjectieve informatie die de betrokkene betreft. Van dat laatste is sprake als de informatie wegens haar inhoud, doel of gevolg gelieerd is aan een natuurlijk persoon.

Verwijzing naar het arrest van het EU-Hof van Justitie van 20 december 2017

([ECLI:EU:C:2017:994](#)).

Artikel 15 van de AVG geeft geen recht op verstrekking van de fysieke of digitale stukken waarin de persoonsgegevens worden verwerkt. Verwijzing naar het arrest van het EU-Hof van Justitie van 17 juli 2014 ([ECLI:EU:C:2014:2081](#)).

Besluit waarbij verweerder aan eiser een overzicht heeft verstrekt van (de verwerking van) zijn persoonsgegevens binnen de Dienst Terugkeer en Vertrek (DT&V). [...]

5. Eiser wenst inzage te krijgen in de persoonsgegevens. Eiser voert in dat kader in beroep aan dat ten onrechte in het bestreden besluit als feit is opgenomen dat het Ministerie van Buitenlandse Zaken geen achterliggende informatie aan verweerder verstrekt. [...]

5.1. De rechtbank stelt voorop dat het inzagerecht op grond van artikel 15 van de AVG is beperkt tot persoonsgegevens die de betrokkene betreffen. De uitleg van het begrip ‘persoonsgegevens’ is dus bepalend voor de reikwijdte van het inzagerecht. Door het Hof van Justitie van de Europese Unie (Hof) en de Hoge Raad wordt een ruime uitleg aan het begrip “persoonsgegeven” gegeven. Het Hof heeft in zijn arrest van 20 december 2017 in de zaak C-434/16, P. Nowak, ([ECLI:EU:C:2017:994](#)), overwogen dat het begrip persoonsgegevens zich potentieel uitstrekt tot elke soort informatie, zowel objectieve als subjectieve informatie die de betrokkene betreft. Van dat laatste is sprake als de informatie wegens haar inhoud, doel of gevolg gelieerd is aan een natuurlijk persoon.

5.2. De rechtbank is van oordeel dat verweerder middels het document ‘[bestandsnaam]’ aan eiser de informatie heeft verstrekt waarop hij ingevolge de AVG recht heeft. Dat wil zeggen dat eiser de beschikking heeft gekregen over een overzicht, in begrijpelijke vorm, van alle hem betreffende persoonsgegevens die zijn verwerkt. Zoals volgt uit vaste jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (Afdeling) (zie bijvoorbeeld de uitspraak van 5 februari 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:352](#), r.o. 7), dient degene die stelt dat er méér persoonsgegevens moeten zijn, nadat het bestuursorgaan onderzoek naar die persoonsgegevens heeft gedaan en niet ongeloofwaardig heeft medegedeeld dat er niet meer persoonsgegevens zijn, aannemelijk te maken dat er wel meer persoonsgegevens dienen te zijn. De rechtbank ziet geen grond voor het oordeel dat verweerder niet ongeloofwaardig heeft medegedeeld dat er niet meer persoonsgegevens zijn. In dat kader is relevant dat de rechtbank bij uitspraak van heden, zaaknummer ROT 19/5030, heeft geoordeeld dat de Minister van Buitenlandse Zaken moet worden aangemerkt als ‘verwerkingsverantwoordelijke’ in de zin van de AVG voor wat betreft de verwerking van de persoonsgegevens van eiser door de Nederlandse ambassade in Baku. Voor zover eiser inzage wil

in de persoonsgegevens die door de Nederlandse ambassade in Baku van hem zijn verwerkt, heeft verweerder reeds daarom kunnen volstaan met het standpunt dat hij niet over die informatie beschikt. Ook voor het overige is de mededeling van verweerder dat er niet meer persoonsgegevens bij hem aanwezig zijn, dan de gegevens die zijn opgenomen in het verwerkingsoverzicht, naar het oordeel van de rechtbank niet ongeloofwaardig. Eiser heeft niet aannemelijk gemaakt dat er meer persoonsgegevens dienen te zijn. In dat kader merkt de rechtbank op dat, zoals zij hiervoor al voorop heeft gesteld, het inzage-recht betrekking heeft op de persoonsgegevens die eiser zelf betreffen. Voor zover eiser heeft gesteld dat de persoonsgegevens van zijn vader en moeder ook op hem betrekking hebben, volgt de rechtbank eiser daarin niet. Eiser heeft niet aannemelijk gemaakt dat het verstrekte verwerkingsoverzicht van verweerder ten aanzien van zijn persoonsgegevens onvolledig is en dat hij aan de hand van de verstrekte informatie niet in staat is om te controleren of zijn persoonsgegevens juist en rechtmatig zijn verwerkt. De stellingen van eiser dat verweerder over meer dossierstukken beschikt, dat de namen van zijn moeder niet voorkomen in het document en dat de informatie die door verweerder is verstrekt niet overeenkomt met de in dit dossier bekende feiten, acht de rechtbank daartoe niet afdoende.

5.3. De rechtbank begrijpt het betoog van eiser aldus dat hij onderliggende stukken wenst te ontvangen. De rechtbank stelt voorop dat artikel 15 van de AVG geen recht geeft op verstrekking van de fysieke of digitale stukken waarin de persoonsgegevens worden verwerkt. Dit volgt ook uit jurisprudentie van het Hof. Zo heeft het Hof blijkens de uitspraak van 17 juli 2014 ([ECLI:EU:C:2014:2081](#)) geoordeeld dat de betrokkene aan de AVG niet het recht kan ontleen om een afschrift te verkrijgen van het originele document of bestand waarin de gegevens staan, als aan het inzageverzoek kan worden voldaan met een andere vorm van verstrekking. Hoewel de uitspraak van het Hof betrekking heeft op Richtlijn 95/46/EG, is het ook van belang voor de uitleg van de AVG. Uit overweging 9 van de preambule bij de AVG volgt namelijk dat de doelstellingen en beginselen van Richtlijn 95/46/EG overeind blijven. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder, gelet op het voorgaande, in dit geval kunnen volstaan met het verstrekken van het verwerkingsoverzicht en was verweerder niet verplicht om aan eiser inzage te geven in de door hem genoemde stukken, voor zover hij al over deze stukken beschikt. [...]

[ECLI:NL:RBROT:2021:2305](#)

Zie in dit verband ook de uitspraak van deze rechtbank van dezelfde datum inzake nr.

[ECLI:NL:RBROT:2021:2306](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Gemeentewet

JnB 2021, 245

MK ABRS, 24-03-2021, 201909227/1/A3

burgemeester van Amsterdam, appellant.

Gemeentewet 172 lid 3, 175 lid 1

GEMEENTEWET. LICHT BEVELSBEVOEGDHEID. Een bevel op grond van artikel 172, derde lid, van de Gemeentewet dient op grond van het evenredigheidsbeginsel een einddatum te bevatten. Verwijzing naar ABRS 09-12-2020, [ECLI:NL:RVS:2020:2839](#), r.o. 3.10.

[...] Bij besluit van [...] heeft de burgemeester de niet-publiektoegankelijke inrichting [bedrijf] aan de [locatie] met onmiddellijke ingang voor onbepaalde tijd gesloten.

[...] 5.1. Gelet op het evenredigheidsbeginsel mogen de voor [wederpartij] nadelige gevolgen van de sluiting van zijn bedrijfspand niet in een onevenredige verhouding staan tot het algemeen belang bij herstel van de openbare orde. De inperking van de rechten van [wederpartij] op grond van artikel 172, derde lid, van de Gemeentewet mag niet langer duren dan noodzakelijk. Onder verwijzing naar de uitspraak van 9 december 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:2839](#), onder 3.10, is de Afdeling daarom van oordeel dat een bevel op grond van artikel 172, derde lid, van de Gemeentewet op grond van het evenredigheidsbeginsel een einddatum dient te bevatten. Weliswaar had de uitspraak van 9 december 2020 betrekking op een bevel als bedoeld in artikel 175, eerste lid, van de Gemeentewet, maar naar het oordeel van de Afdeling leidt toepassing van het evenredigheidsbeginsel op de wijze als in die uitspraak is gedaan, ertoe dat ook een bevel op grond van artikel 172, derde lid, van de Gemeentewet een einddatum dient te bevatten. Zoals onder 5 overwogen, geeft dit laatste artikel de burgemeester immers slechts een lichte bevelsbevoegdheid bij acute en concrete verstoring van de openbare orde of de ernstige vrees daarvoor. Inherent daaraan is dat een bevel van beperkte duur dient te zijn, met dien verstande dat de burgemeester de duur van zo'n maatregel kan verlengen als na afloop van de termijn nog steeds wordt voldaan aan de vereisten van artikel 172, derde lid, van de Gemeentewet. Overigens is het ook mogelijk dat de burgemeester het bevel eerder intrekt omdat de verstoring van de openbare orde of de ernstige vrees voor het ontstaan daarvan verdwenen is. De rechtbank heeft gelet op het voorgaande terecht geoordeeld dat de sluiting van het bedrijfspand voor onbepaalde tijd niet evenredig is. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:631](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Regulier

JnB 2021, 246

MK ABRS, 19-03-2021, 202000888/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2004/38/EG 3, 7, 12, 13, 16, 18

Vb 2000 8.7, 8.13, 8.15, 8.17

REGULIER. Duurzaam verblijfsrecht als gemeenschapsonderdaan. Grondslag van het voortgezet verblijf dat is ontstaan doordat de staatssecretaris na een belangenafweging geen verwijderingsmaatregel heeft genomen. Door artikel 8.13 van het Vb 2000 als grondslag te gebruiken, heeft de staatssecretaris ervoor gekozen om het systeem van de Verblijfsrichtlijn, toe te passen op een nationale situatie. Zo lang er in de wet geen andere grondslag bestaat voor het verblijfsrecht dat ontstaat nadat wordt besloten geen verwijderingsmaatregel te nemen, moet de staatssecretaris ook artikel 8.17 van het Vb 2000 toepassen.

3. Deze uitspraak gaat over de vraag of de vreemdeling in aanmerking komt voor een duurzaam verblijfsrecht als gemeenschapsonderdaan. Daarbij ziet de Afdeling zich gesteld voor de vraag wat de grondslag is van het voortgezet verblijf van de vreemdeling in Nederland, dat is ontstaan doordat de staatssecretaris na een belangenafweging geen verwijderingsmaatregel heeft genomen. [...]

De vreemdeling valt niet meer onder de Verblijfsrichtlijn [...]

7. Zoals de staatssecretaris terecht heeft aangevoerd, is de vreemdeling door het vertrek van haar echtgenoot op 25 mei 2016, geen begunstigde van de Verblijfsrichtlijn meer. Uit de rechtspraak van het Hof volgt immers dat een familielid dat niet de nationaliteit van een lidstaat bezit, alleen als begunstigde kan worden aangemerkt als hij de burger van de Unie begeleidt of zich bij hem voegt (zie het arrest van 10 september 2019, *Chenchooliah*, [ECLI:EU:C:2019:693](#), punten 59 en 60). Dat betekent volgens het Hof dat een familielid, als de burger van de Unie is vertrokken uit de gastlidstaat, niet meer beschikt over een verblijfsrecht volgens de richtlijn, tenzij hij valt onder een van de in artikel 12, tweede lid en artikel 13, tweede lid, van de richtlijn bedoelde situaties. [...]

7.1. [...] De vreemdeling heeft haar verblijfsrecht ook niet behouden vanwege de echtscheiding (artikel 8.15, vierde lid, van het Vb 2000). Uit de rechtspraak van het Hof volgt immers dat de echtgenoot van de burger van de Unie zijn verblijfsrecht slechts op grond van die bepaling kan behouden, als de burger van de Unie nog in het gastland is op de datum van aanvang van de gerechtelijke procedure tot scheiding (zie het arrest van 16 juli 2015, *Singh e.a.*, [ECLI:EU:C:2015:476](#), punt 62). In de voorliggende zaak is niet meer in geschil dat haar echtgenoot Nederland op 25 mei 2016 heeft verlaten en dat de gerechtelijke procedure die heeft geleid tot de echtscheiding pas daarna is begonnen.

Tussenconclusie: de vreemdeling komt dus niet in aanmerking voor een duurzaam verblijfsrecht op grond van de Verblijfsrichtlijn [...]

Maar de staatssecretaris moet wel artikel 8.17 van het Vb 2000 toepassen [...]

9.2. Het besluit van 27 juni 2019 waarin de staatssecretaris heeft afgezien van een verwijderingsmaatregel vermeldt artikel 8.13 van het Vb 2000 als rechtsgrondslag van het rechtmatig verblijf. Die bepaling vormt de implementatie van artikel 7, tweede lid, van de Verblijfsrichtlijn en is dus dezelfde bepaling als die waar het oorspronkelijke verblijfsrecht van de vreemdeling bij haar echtgenoot op berustte. Ter bevestiging van dit verblijfsrecht heeft de staatssecretaris op 1 oktober 2019 een verblijfsdocument EU/EER verleend, met als beperking 'Residency card for a family member of an EU citizen'. Ter zitting heeft de staatssecretaris toegelicht dat hij voor deze grondslag heeft gekozen omdat de wet op dit moment niet in een andere, geschiktere grondslag voorziet. Ook heeft hij gemeld dat op dit moment op departementsniveau wordt onderzocht of in het Vb 2000 een rechtsgrondslag kan worden gecreëerd voor deze categorie vreemdelingen.

9.3. Door artikel 8.13 van het Vb 2000 als grondslag te gebruiken, heeft de staatssecretaris ervoor gekozen om het systeem van de Verblijfsrichtlijn, zoals geïmplementeerd in hoofdstuk 8, paragraaf 2, van het Vb 2000, toe te passen op een nationale situatie, dat wil zeggen een situatie die als gevolg van het vertrek van de echtgenoot van de vreemdeling niet meer binnen de materiële reikwijdte van de Verblijfsrichtlijn valt. Dit betekent dat deze situaties in zoverre gelijk moeten worden behandeld (zie de uitspraak van 7 december 2015). Dit betekent dat de staatssecretaris, zo lang er in de wet geen andere grondslag bestaat voor het verblijfsrecht dat ontstaat nadat wordt besloten geen verwijderingsmaatregel te nemen, ook artikel 8.17 van het Vb 2000 moet toepassen.

9.4. De rechtbank heeft dus terecht geoordeeld dat deze bepaling op de situatie van de vreemdeling van toepassing is. Zij heeft dus ook terecht geoordeeld dat de staatssecretaris de aanvraag ten onrechte heeft afgewezen.

[ECLI:NL:RVS:2021:603](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Asiel

JnB 2021, 247

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 08-03-2021 (publ. 23-03-2021), NL20.18640-2

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30 lid 1

ASIEL. Staatssecretaris kan in Dublinprocedures ten aanzien van Polen nog steeds uitgaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

27. Naar het oordeel van de rechtbank bieden de stukken en de jurisprudentie waarop eiser zich beroept onvoldoende grond voor de conclusie dat Polen zijn internationale verplichtingen niet nakomt. Weliswaar blijkt daaruit dat de onafhankelijkheid van de rechterlijke macht in Polen ernstig onder druk staat en dat soms (ook) advocaten worden geïntimideerd, maar deze vaststelling maakt niet dat alleen al hierom moet worden geoordeeld dat sprake is van een dusdanig ernstige tekortkoming van de asielprocedure dat gevreesd moet worden dat eiser in Polen een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. [...]

38. In het licht van voornoemde uitspraak [[ECLI:NL:RBDHA:2020:11769](#)] overweegt de rechtbank in de zaak van eiser dat hij geen informatie heeft ingebracht waaruit blijkt dat Poolse rechters zich vanwege de vrees om onderworpen te worden aan disciplinaire maatregelen of vanwege andere hervormingen, in individuele zaken in strijd met de bepalingen van het Unierecht of verdragen hebben geoordeeld dan wel dat zij op basis van politieke overwegingen in plaats van het recht, recht hebben gesproken. Ook is gesteld noch gebleken dat de problemen met betrekking tot de onafhankelijkheid van de rechterlijke macht in Polen heeft geleid tot schending van artikel 4 van het Handvest. Evenmin is informatie ingebracht waaruit blijkt dat uitspraken van Poolse rechters in asielzaken door tuchtrechtelijke maatregelen van de tuchtkamer, worden teruggedraaid. Gesteld noch gebleken is van disciplinaire maatregelen die zijn opgelegd aan rechters vanwege van een uitspraak die zij hebben gedaan in een asiel- of bewaringszaak.

39. Daarbij komt dat het HvJ-EU bij uitspraak van 17 december 2020, C-354/20 PPU en C-414/20 PPU ([ECLI:EU:C:2020:1033](#)) de prejudiciële vragen van de IRK heeft beantwoord. De beantwoording van die vragen komt erop neer dat de rechtbank niet automatisch mag weigeren verdachten naar Polen te sturen om wier overlevering is gevraagd. Het HvJ-EU herinnert eraan dat de regeling inzake het EAB op een hoge mate van vertrouwen berust tussen de lidstaten. De toepassing van de regeling inzake het EAB kan slechts worden opgeschort in geval van ernstige en voortdurende schending door een lidstaat van de in artikel 2 van het Verdrag betreffende de Europese Unie (VEU) neergelegde beginselen, waaronder het beginsel van de rechtsstaat, welke schendingen door de Europese Raad is geconstateerd. Pas wanneer sprake is van een besluit van de Europese Raad, gevolgd door opschorting door de Raad van de toepassing van kaderbesluit 2002/584 ten aanzien van de betrokken lidstaat, is de uitvoerende rechterlijke autoriteit gehouden de tenuitvoerlegging van elke door deze lidstaat uitgevaardigd EAB automatisch te weigeren zonder enige concrete beoordeling te verrichten van het reële gevaar dat de betrokken persoon loopt dat zijn grondrecht op een eerlijk proces in de kern wordt aangetast. Dergelijke besluiten van de Europese Raad en de Raad liggen er niet ten aanzien van Polen. Dit betekent dat uitvoerende rechterlijke autoriteit, in dit geval de IRK, alvorens de tenuitvoerlegging van een EAB te weigeren, concreet en nauwkeurig moet nagaan of er, gelet op de persoonlijke situatie van deze persoon alsook de aard van het strafbare feit waarvoor hij wordt vervolgd en de feitelijke context van het EAB, en rekening

houdend met de inlichtingen die deze lidstaat, in dit geval Polen, heeft verstrekt, zwaarwegende gronden en op feiten berustende gronden bestaan om aan te nemen dat de betrokkene een reëel gevaar van het door artikel 47, tweede lid, van het Handvest gewaarborgde recht op een eerlijk proces zal lopen in geval van overlevering aan die laatste lidstaat.

40. Zoals hiervoor al is overwogen, bestaat geen aanleiding om aan te nemen dat iedere asielzoeker (in het bijzonder een Dublinclaimant) een reëel gevaar loopt dat zijn grondrecht op een onafhankelijk gerecht zal worden geschonden. Evenmin heeft eiser aannemelijk gemaakt dat in Polen sprake is van systeemfouten in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen. Eiser heeft niet betwist dat uit artikel 46 van het AIDA-rapport blijkt dat asielzoekers in Polen recht hebben op opvang tijdens hun procedure en tot enige tijd na afloop van de procedure. De stelling van eiser dat in Polen sprake is van systematische tekortkomingen in de opvangvoorzieningen omdat ze ver weg gelegen zijn, wordt niet gevolgd. Nog daargelaten dat eiser die stelling niet heeft onderbouwd, volgt daaruit nog niet dat de opvangfaciliteiten niet aan de daaraan te stellen eisen en normen voldoen.

[ECLI:NL:RBDHA:2021:2728](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Procesrecht

JnB 2021, 248

MK ABRS, 24-03-2021, 202006942/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Awb 8:78

PROCESRECHT. Coronavirus. Openbaarmaking uitspraken. Ter beschikking stellen van een proces-verbaal. De aangepaste werkwijze van de rechtbank doet recht aan de essentie van het beginsel van openbare rechtspraak tijdens de huidige uitzonderlijke periode waarin geen openbaar toegankelijke openbaarmakingszittingen kunnen plaatsvinden.

1. In de uitspraak van 7 april 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:992](#), heeft de Afdeling overwogen dat de rechtbank tijdens de uitbraak van het coronavirus mag afzien van het houden van zittingen waarop bestuursrechtelijke uitspraken in het openbaar worden uitgesproken. De rechtbank heeft haar werkwijze vervolgens aangepast. In deze uitspraak toetst de Afdeling of de rechtbank de uitspraak met de aangepaste werkwijze op een adequate manier openbaar heeft gemaakt. Deze uitspraak heeft ook betekenis voor de andere zittingsplaatsen van de rechtbank Den Haag die uitspraken op een soortgelijke manier openbaar maken. [...]

Aangepaste werkwijze - het ter beschikking stellen van een proces-verbaal

3.1. De rechtbank heeft die aangepaste werkwijze als volgt toegelicht in haar brief van 18 januari 2021. Vanaf 6 juli 2020 staat onder uitspraken van de rechtbank Den Haag, zittingsplaats Groningen, dat de uitspraak op de eerstvolgende maandag na de datum van bekendmaking openbaar wordt gemaakt. Dat gebeurt als volgt. De griffie van de rechtbank houdt dagelijks een proces-verbaal bij van de uitspraken die op een dag zijn gedaan. Dit proces-verbaal bevat de zaaknummers, de namen van partijen, het dictum en de datum van de uitspraak. In asielzaken worden alleen de initialen van de vreemdelingen vermeld. Elke maandag levert de griffie het openbaarmakingsproces-verbaal ter ondertekening aan bij de teamvoorzitter. Dat bevat op dat moment dus een overzicht van de uitspraken die zijn gedaan van maandag tot en met vrijdag van de vorige week. Het openbaarmakingsproces-verbaal kan door een ieder kosteloos worden opgevraagd bij de griffie van de rechtbank. Wie na kennisneming daarvan een uitspraak wil ontvangen kan die opvragen. Er wordt

dan een geanonimiseerd afschrift van de uitspraak verstrekt of de uitspraak wordt alsnog gepubliceerd op www.rechtspraak.nl.

3.2. De aangepaste werkwijze van de rechtbank komt grotendeels overeen met een van de door de Afdeling in de uitspraak van 7 april 2020 beschreven alternatieven om belangstellenden tegemoet te komen (zie overweging 3.8). Verschil is dat het openbaarmakingsproces-verbaal van de rechtbank wekelijks wordt opgesteld in plaats van dagelijks en dat bij asielzaken alleen de initialen van de vreemdelingen worden vermeld in plaats van hun volledige naam. Dat maakt echter niet dat de rechtbank geen recht heeft gedaan aan de essentie van het beginsel van openbare rechtspraak tijdens de huidige uitzonderlijke periode waarin geen openbaar toegankelijke openbaarmakingszittingen kunnen plaatsvinden. Uitspraken worden immers nog steeds bekend gemaakt aan partijen en belangstellenden kunnen sneller dan voorheen kennisnemen van uitspraken van de bestuursrechter. Zij hoeven niet meer te wachten op het moment waarop de rechtbank de openbaarmakingszittingen kan gaan inhalen. In zoverre is sprake van een verbetering ten opzichte van de eerdere werkwijze van de rechtbank. Daarbij benadrukt de Afdeling wel dat, zolang digitale openbaarmaking niet mogelijk is en zodra de maatregelen tegen het coronavirus dat toelaten, het wenselijk is om weer dagelijkse openbaarmakingszittingen te organiseren die voor een ieder toegankelijk zijn. Met de aangepaste werkwijze is het namelijk nog steeds mogelijk dat belangstellenden pas later kennisnemen van uitspraken dan de bij de procedure betrokken partijen.
[ECLI:NL:RVS:2021:644](https://ecli.nl/RVS:2021:644)

[Naar inhoudsopgave](#)